

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2024r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Sędziowie:	SO Agnieszka Karłowicz (spr.) SO Karol Troć
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Jarosława Mironiuka

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2024 r.

sprawy **R. G., M. S. i P. K.**

oskarżonych z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 271 § 3 kk w zb. z art. 273 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora, oskarżonego P. K. i obrońcę oskarżonego P. K.

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 18 października 2023 r. sygn. akt II K 1258/19

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

- podstawę prawną skazania i wymiaru kary wobec oskarżonego P. K. uzupełnia poprzez dodanie art. 4 § 1 kk;
- przyjmuje, że czyn przypisany R. G. wyczerpuje dyspozycję art. 286 § 1 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 271 § 1 kk i w zb. z art. 273 kk i w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk i podstawę prawną skazania i wymiaru kary uzupełnia poprzez dodanie art. 4 § 1 kk;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od R. G. na rzecz Skarbu Państwa 610 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, przejmując wydatki tego postępowania w pozostałej części na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE	
Formularz UK 2	Sygnatura akt II Ka 69/24

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 18 października 2023 r. w sprawie II K 1258/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
-----	-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
-----	-----	-----	-----	-----

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody przy nieuwzględnione ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>I. Obraza prawa karnego materialnego tj. przepisu art. 4 § 1 k.k. - poprzez jego niezastosowanie i nie powołanie w podstawie prawnej wymiaru kary wobec oskarżonych R. G. i P. K., w konsekwencji czego wymierzone wobec tych oskarżonych kary grzywny za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. zagrożone karą od 6 miesięcy pozbawienia wolności, które zostały popełnione w warunkach czynu ciągłego z art. 12 § 1 k.k., naruszają przepis art. 57b k.k., obowiązujący od 24 czerwca 2020 r. który zobowiązuje sąd do wymierzenia kary powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>II. Obraza prawa karnego materialnego tj. przepisu art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k., poprzez jego nie zastosowanie na podstawie art. 21 § 2 k.k. do kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu R. G.,</p> <p>III. Obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 4 k.p.k. art. 7 k.p.k. art. 410 k.p.k., polegająca na błędnej i dowolnej - zamiast swobodnej, opartej o wskazania wiedzy, logiki i doświadczenie życiowe - ocenie materiału dowodnego, która doprowadziła do błędnych ustaleń faktycznych, że M. S. nie miała świadomości, że P. K. nie dokonał na jej rzecz sprzedaży części do pojazdu i wykonania usługi naprawy pojazdu zgodnie z wystawioną na jej rzecz fakturą VAT nr (...) i w konsekwencji uniewinnienia oskarżonej M. S. od popełnienia czynu zabronionego wspólnie i w porozumieniu z R. G. i P. K..</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty podniesione przez oskarżyciela publicznego okazały się częściowo zasadne, co skutkowało koniecznością poczynienia zmian w zaskarżonym wyroku. I tak, na uwzględnienie zasługiwał wniosek apelacyjny w zakresie zmodyfikowania kwalifikacji prawnej czynu, zarzuczonego oskarżonemu R. G. oraz powołania w podstawie prawnej wymiaru kary przepisu art. 4 § 1 k.k. w stosunku do obu oskarżonych, tj. do R. G. i P. K.. Sąd Okręgowy uznał za zasadne powołanie tegoż</p>		

przepisu również w podstawie prawnej skazania, o czym w dalszej części uzasadnienia. Natomiast za bezzasadny należało uznać zarzut oskarżyciela publicznego, który dotyczył rozstrzygnięcia w zakresie uniewinnienia M. S..

W pierwszej kolejności należy rozważyć zarzuty obrazy przepisów postępowania (art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k.), a także wtórny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, które zdaniem skarżącego skutkowały niesłusznym uniewinnieniem M. S. od popełnienia przez nią zarzucanego czynu. Analizując tę część apelacji, Sąd Okręgowy przyznał rację co do decyzji podjętej przez Sąd meriti, jak i użytej argumentacji, którą dostatecznie przytoczył w uzasadnieniu pierwszoinstancyjnego wyroku. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby dopatrzyć się uchybień wskazanym powyżej przepisom proceduralnym, czy też błędu w ustaleniach faktycznych. Zdaniem Sądu II instancji, Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił materiał dowodowy zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, w sposób obiektywny, nie pomijając przy tym żadnych okoliczności, a tym bardziej istotnych. Pomimo tak przeprowadzonego postępowania, pozostały w sprawie wątpliwości, których nie dało się usunąć i w myśl art. 5 § 2 k.p.k. należało je rozstrzygnąć na korzyść M. S.. Zgodzić się należało z Sądem Rejonowym, iż w sprawie nie było żadnych dowodów, które pozwoliłyby na dostateczne uznanie, iż oskarżona posiadała świadomość na temat zakupu używanych części przez R. G. i ich montażu, a następnie, że wiedziała o nierzetelnym charakterze faktury VAT wystawionej przez P. K.

w ramach prowadzonej przez niego działalności i celowym posłużeniem się nią w celu uzyskania nienależnej kwoty z ubezpieczenia. Jak wynika z akt sprawy wszelkie czynności, które mogłyby z większym prawdopodobieństwem wskazywać na posiadanie takiej świadomości przez oskarżoną, były przedsięwzięte jedynie przez R. G. i P. K., tj. przeprowadzanie do naprawy i odbieranie auta, organizowanie części zamiennych, rozliczanie się z naprawy, wysłanie faktury VAT do ubezpieczyciela. Oskarżona jedynie podejmowała takie działania, jakie standardowo mają miejsce w podobnych sytuacjach i są wymagane od właściciela pojazdu – zgłoszenie szkody, kontakt z ubezpieczycielem, zwrócenie się o wyjaśnienia do ubezpieczyciela. Należy wskazać, że M. S. nie była obecna podczas oględzin pojazdu przez przedstawiciela ubezpieczyciela. Nie zostały zanegowane twierdzenia oskarżonego R. G. wskazujące, że w zasadzie to on zajmował się likwidacją szkody, a jego partnerka jedynie zgłosiła szkodę i pozostawała w kontakcie z ubezpieczycielem. Dlatego też, pomimo tego na co wskazuje skarżący, nie można z zachowania oskarżonej jednoznacznie wyinterpretować, że miałyby być świadoma poczyznań R. G. i P. K. oraz wspólnie z nimi w nich uczestniczyć. Przede wszystkim trudno doszukiwać się tego w braku jej kontaktu z P. K., skoro sprawą naprawy auta zajmował się jej konkubent R. G. we wskazanym przez niego „zaprzyjaźnionym warsztacie”. Z tego powodu zasadnym jest przyjąć, że mogła powierzyć jemu kwestię naprawy i rozliczenia się za nią, zwłaszcza gdy pieniądze miały pochodzić z ich wspólnych środków.

Przesłanie przez oskarżonego faktury VAT bezpośrednio do ubezpieczyciela przy pominięciu oskarżonej, również poddaje w wątpliwość jej świadomość o faktycznym stanie rzeczy. W podobny sposób należało ocenić jej ewentualną wiedzę na temat zamontowanych części, a więc czy były to części używane, czy nowe, jako trudną do zweryfikowania. Kosztorys kosztów naprawy został wysłany przez P. M. z jego poczty elektronicznej, zaś faktura została przesłana do ubezpieczyciela z elektronicznej z poczty P. K.. Takie okoliczności pozwalają uznać, że to pomiędzy R. G. i P. K. miały miejsce ustalenia związane z płatnością za wystawioną fakturę z dnia 15 stycznia 2019 roku, jeżeli to właśnie te dwie osoby ustalały szczegóły. Z zapytania ubezpieczyciela przez oskarżoną o możliwość rozłożenia na raty zakwestionowanej części kwoty, również nie można wyinterpretować jej winy, ponieważ chcąc uzyskać jak najwięcej informacji, to pytanie było adekwatne w zaistniałej sytuacji. Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 grudnia 2021 r. II AKa 141/21 trudno skazać oskarżonego na podstawie tylko pewnych poszlak, które pozwalają na wyciągnięcie pewnych domniemań, domysłów, a które jednak nie stanowią dowodów, pozwalających na jednoznaczne wykazanie winy oskarżonego. To rolą organów ścigania jest zebranie takich dowodów, które po przedstawieniu ich sądowi wraz z aktem oskarżenia pozwolą na udowodnienie winy, a nie tylko na możliwość jej domniemywania. Sąd orzekający w konkretnej sprawie orzeka na podstawie konkretnych dowodów i to zwłaszcza tych dostarczonych przez oskarżyciela publicznego.

Skoro zaś te dowody nie pozwalają na jednoznaczne, ponad wszelką wątpliwość, wykazanie winy oskarżonego, to sąd nie ma innego wyjścia, jak tylko wydanie wyroku uniewinniającego. Podsumowując powyższe rozważania można stwierdzić, że na podstawie opisanych okoliczności, przypisanie oskarżonej sprawstwa opierałoby się właśnie jedynie na domniemaniach i nadinterpretacji, co nie pozwala na jednoznaczne uznanie M. S. za winną zarzucanego jej czynu i skutkowało wydaniem wobec niej wyroku uniewinniającego.

Przechodząc następnie już do zarzutów dotyczących obrazu przepisów prawa karnego materialnego należy wskazać, że Sąd Okręgowy uznał je jako zasadne i poczynił w tym zakresie zmianę w zaskarżonym wyroku.

Sąd Rejonowy w części dotyczącej kary, orzekając wobec oskarżonych o karze grzywny na podstawie art. 37a k.k., zgodnie z jego brzmieniem przed 24 czerwca 2020 r., a więc w chwili popełnienia zarzucanego oskarżonym czynu ciągłego, w podstawie prawnej wymiaru kary powinien powołać art. 4 § 1 k.k., na co zresztą sam zwrócił uwagę w uzasadnieniu pierwszoinstancyjnego wyroku. Jednakże zważyć należy, że art. 4 § 1 k.k. winien zostać powołany także, a nawet przede wszystkim, w podstawie prawnej skazania, albowiem Sąd decydując, którą ustawę bierze pod uwagę przy orzekaniu, wpływa na wszelkie konsekwencje prawnokarne związane z zastosowaniem danego stanu prawnego, a nie tylko na sam wymiar kary.

Kolejny z zarzutów oskarżyciela publicznego, który należało uznać za zasadny, dotyczył zakwalifikowania przypisanego czynu oskarżonemu R. G., jako czynu z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. (a także powołaniu w podstawie prawnej wymiaru kary przepisu art. 4 § 1 k.k. - co już rozważono powyżej w stosunku do obu oskarżonych, toteż tę część można w tym miejscu pominąć). Tak wnioskowaną zmianę wyroku, skarżący uzasadnił powołując się na treść art. 21 § 2 k.k. Zważając na okoliczności sprawy, niewątpliwie należało takie stanowisko uwzględnić, albowiem przede wszystkim oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu w ramach podziału ról, a prowadzenie przez P. K. działalności gospodarczej opartej na świadczeniu usług w zakresie mechaniki samochodowej umożliwiło oskarżonym realizację powziętych działań i tym samym wspólną realizację znamion zarzuconego czynu. Oskarżeni dążyli do tego samego celu, wspólnymi siłami, swoim zachowaniem uzupełniając się w zakresach, których wymagały okoliczności czynu. Jak wynika z materiału dowodowego, R. G. dostarczył samochód, który podlegał naprawie w ramach likwidacji szkód, a także części, które były częściami z rynku wtórnego, a które następnie P. K. w wystawionej fakturze VAT wskazał jako części nowe, rzekomo zakupione przez niego w ramach przeprowadzanej naprawy, oszukańczo zwiększając tym samym jej koszt i próbując wyłudzić nienależne środki pieniężne od ubezpieczyciela.

Powyższe okoliczności niewątpliwie przemawiały za przypisaniem oskarżonym tożsamy zachowań w ramach zarzucanego im czynu. Na przytoczenie zasługuje adekwatne do niniejszej sprawy stanowisko judykatury, które związane jest zastosowaniem art. 21 § 2 k.k. w aspekcie czynu z art. 271 § 1 k.k., a które wskazuje, iż przepis ten odnosi się do wypadków, w których czyn jest wykonywany przez podmiot mający wymagane przez ustawę cechy, natomiast cech tych nie mają osoby współdziałające. Do odpowiedzialności karnej za przestępstwo indywidualne wystarczy, gdy osoby te wiedzą, że osoba wykonująca czyn ma cechę wymaganą przez ustawę. Wypada zauważyć, że nie tylko możliwe jest, ale i obligatoryjne, przypisanie osobie współdziałającej odpowiedzialności karnej na równi ze sprawcą głównym wypełniającym znamię przestępstwa indywidualnego. Odpowiedzialność w takiej sytuacji można ponieść - w zależności od okoliczności faktycznych sprawy - zarówno w formie współsprawstwa, pomocnictwa, czy też podżegania (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019 r. IV KK 460/17).

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Okręgowy uznał dokonanie zmian we wskazanym zakresie za zasadne.

Wniosek

Wniosek o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego R. G., poprzez zakwalifikowanie przypisanego mu czynu z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 3

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz powołanie w podstawie prawnej wymiary kary przepisu art. 4 § 1 k.k.;</p> <p>- zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego P. K. poprzez powołanie w podstawie prawnej wymiary kary przepisu art. 4 § 1 k.k.;</p> <p>- uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonej M. S. i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec częściowej zasadności zarzutów podniesionych przez oskarżyciela publicznego, wniosek apelacyjny należało uwzględnić we wskazanym w rubryce 5.2. zakresie, co szczegółowo zostało rozważone we wcześniejszej części uzasadnienia.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 18 października 2023 r. w sprawie II K 1258/19, za wyjątkiem rozstrzygnięcia opisanego w rubryce 5.2.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wskazano w rubryce 3.1. Jednocześnie Sąd Okręgowy nie dopatrył się uchybień podlegających rozpatrzeniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 18 października 2023 r. w sprawie II K 1258/19 w zakresie: - uzupełnienia podstawy prawnej skazania i wymiaru kary wobec oskarżonego P. K. poprzez dodanie art. 4 § 1 k.k.; - przyjęcia, że czyn przypisany R. G. wyczerpuje dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. i w zb. z art. 273 k.k. i w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i podstawę prawną skazania i wymiaru kary uzupełnia poprzez dodanie art. 4 § 1 k.k.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Wskazano w rubryce 3.1.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
---	--

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Na podstawie art. 635 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k., zgodnie ze stawkami określonymi w art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych oraz w § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym, Sąd Okręgowy zasądził od R. G. na rzecz Skarbu Państwa 610 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, przy czym wydatki tego postępowania w pozostałej części przejął na rachunek Skarbu Państwa.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel publiczny
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok w całości – co do wszystkich oskarżonych
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana